

PRILOGA „ZVONČKU“

Večerja.

Po Mažuraniću priredil *Ivan Podgornik.*

ošel mu je denar.

Jutri bo prvega, jutri dobi pismo z denarjem — ali kaj danes? Kosil ni nič. Da bi mogel vsaj večerjati, proda — za dve kroni — neko knjigo.

Veseli gre proti gostilnici in razmišlja, česa bi si naročil za stoosemdeset vinarjev, ker dvajset vinarjev mora ostati za pismonošo. Spravi jih takoj v drugi žep.

Ko stopa proti gostilnici, zagleda rokodelčiča s steklenico vina v roki. Rokodelčič se izpodtakne, pade, ubije steklenico in razlije vino. — Deček se začne jokati.

Otroci se zberó krog njega in ga še strašijo, kako ga bo mojster! Siromak joče čimdalje bolj! Ne mara domov! Boji se . . .

A naš dijak? — Seže v žep in mu da vse, kar je imel: »Na, deček! Kupi novo steklenico in vino!«

Djak gre domov spat — brez večerje . . .

Ko se razpravlja, mu pade dvajsetvinarski novček iz žepa. Živio! Na ta denar — ki ga je, kakor vemo, spravil v drugi žep — je čisto pozabil.

Napravi se in si kupi hlebec kruha. Za pismonošo jutri lahko!

Večerjal je kruh in vodo — in bil je srečen.

Težko, da bi bil ta večer s kom menjal!

V aprilu.

*Mati Milici so rekli,
da april je nagajiv:
zdaj ti solnce toplo sije,
zdaj ujame te nalive.*

*No, pa Milica je modra
in dežnik razpet ima,
da jo brani solnčnih žarkov
in da brani jo dežjã.*

Modest.

